

Warszawa, dnia 16 maja 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 818/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Marek Wojnar

Protokolant Karolina Kożuchowska

przy udziale Prokuratora Iwony Zielińskiej

po rozpoznaniu dnia 16 maja 2017 r. w Warszawie

sprawy P. P. syna J. i G. ur. (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 11 marca 2016 r. sygn. akt II K 922/12

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 818/16

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że w dniu 1 sierpnia 2012 r. w O., woj. (...) na drodze publicznej tj. na ul. (...) kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 2, 87 promila alkoholu etylowego we krwi i 2,65 promila alkoholu etylowego we krwi tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 11 marca 2016 r., sygn. akt II K 922/12 uznał oskarżonego P. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w z. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat; na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu w okresie próby; na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat; zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Zaskarżył ten wyrok w całość i na korzyść oskarżonego i zarzucił mu:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

1. obrazę przepisu art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady swobodnej, kontrolowanej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w zakresie wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka

B. S., a w konsekwencji oparcie zaskarżonego wyroku na nieprawdziwych ustaleniach faktycznych, w szczególności poprzez całkowicie dowolne przyjęcie, że w dniu 1 sierpnia 2012 r. oskarżony kierował samochodem osobowym na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości;

2. obrazę przepisu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, polegające na uznaniu winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, w sytuacji gdy z zeznań świadków oraz złożonych w sprawie wyjaśnień oskarżonego nie wynika, w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżony kierował samochodem osobowym na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości;

a w konsekwencji

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, polegający na nietrafnym i całkowicie dowolnym ustaleniu, że oskarżony kierował samochodem osobowym na drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości.

W konkluzji apelacja wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego, alternatywnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest niezasadna i jej wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

Skarżący stawia zarzut obrazę przepisów prawa procesowego dotyczących szeroko pojętej oceny dowodów oraz kwestionuje poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, jednakże jego argumentacja sprowadza się do subiektywnej polemiki z tymi ocenami i ustaleniami oraz prezentowania własnych odmiennych poglądów, przy czym jednak nie wskazuje jakich to konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, przy ocenie materiału dowodowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Podnoszone przez apelację wątpliwości zrodziły się wyłącznie u jej autora, natomiast nie wystąpiły po stronie Sądu I instancji, który w trafny sposób ustosunkował się do wersji wynikających z przeprowadzonych dowodów.

Podkreślić należy, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1998 r., sygn. V KKN 104/98, Prok. i Pr. 1999, z. 2, poz. 6, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. III KK 298/12, LEX nr 1232292). Apelacja obrońcy oskarżonego podnosi okoliczności mające świadczyć o obrazie art. 410 k.p.k. Zachodzi ona gdy Sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej albo opiera się na części materiału ujawnionego, ale nie wtedy gdy wartościowanie tego materiału nie odpowiada interesowi procesowemu strony lub jej reprezentanta.

Odnośnie zarzutu obrazę art. 5 § 2 k.p.k. to stwierdzić należy, że przepis ten dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd orzekający, nie zaś wątpliwości obrony i oskarżonego co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez sąd. Nie należą do nich przy tym wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc, który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie ma. Jeżeli sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów, odpowiadającej zasadom wiedzy i doświadczenia życiowego i w zgodzie z przepisem art. 410 k.p.k., a ustalenia te są stanowcze to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 21.07.2009 r., V KK 142/09, LEX nr 519641, postanowienie SN z 15.05.2008 r., III KK 79/08, LEX 393949, postanowienie SN z 18.01.2007 r., III KK 276/06, OSNwSK 2007/1/211, por. także wyrok SA w Katowicach z 5.06.2007 r., II AKa 173/07, Prok. i PR. –wkl. 2008/2/25).

Wbrew wywodom apelacji, przeprowadzona kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku pozwala na stwierdzenie, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, a zebrany materiał dowodowy poddał dostatecznie wnikliwej, kompleksowej analizie, rozważając, stosownie do art. 410 k.p.k. i art. 4 k.p.k. całokształt okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, nie obrażając art. 5 § 2 k.p.k., przy czym oceny dowodów dokonał z baczeniem na reguły wynikające z art. 7 k.p.k. Podkreślić w tym miejscu należy, że swobodna ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti to ocena kompleksowa całokształtu dowodów i wszystkich wynikających z nich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, uwzględniająca zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd Rejonowy zasadnie oparł swoje ustalenia, że oskarżony kierował samochodem na zeznaniach świadka B. S.. Wbrew twierdzeniom skarżącego, świadek ta widziała oskarżonego siedzącego za kierownicą samochodu, który miał włączony silnik, nie tylko w czasie gdy była w sklepie, lecz również w czasie gdy była na zewnątrz i wchodziła do sklepu, przy którym ten samochód był zaparkowany. Widziała też wówczas, że oskarżony siedząc w samochodzie z uruchomionym silnikiem pił wódkę z małej butelki – piersiówki. To wygląd oskarżonego i jego zachowanie wskazujące na to, że znajduje się on pod wpływem alkoholu zwrócił jej uwagę i stąd też po wejściu do sklepu nadal go obserwowała. Z jej zeznań jednoznacznie wynika, że oskarżony w pewnym momencie ruszył i zjechał z wysepki, przy której samochód był zaparkowany, na jezdnię, po czym po przejechaniu odcinka kilkudziesięciu centymetrów silnik zgasł, a do samochodu oskarżonego podszedł nieustalony mężczyzna, który zabrał mu kluczyki uniemożliwiając ponowne uruchomienie pojazdu i dalszą jazdę. Stwierdzenie świadka B. S. na rozprawie, iż nie przypomina sobie, aby widziała jeżdżący samochód, w kontekście analizy całości jej zeznań z rozprawy i z postępowania przygotowawczego, które potwierdziła, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż nie dotyczy ono ruszenia przez oskarżonego samochodem i przejechania kilkudziesięciocentymetrowego odcinka drogi, lecz odnosi się do sytuacji poprzedzającej ten fakt. Zeznania świadka B. S. znajdują logiczne potwierdzenie w zeznaniach świadków J. P. i M. K. – funkcjonariuszy policji. Z ich zeznań wynika, że zatrzymali oni w samochodzie nietrzeźwego oskarżonego, a nieustalony mężczyzna przekazał im kluczyki od samochodu oskarżonego, które zabrał mu uniemożliwiając jego dalszą jazdę. Opisywany przez wszystkich świadków stan upojenia alkoholowego oskarżonego znajduje potwierdzenie w badaniach krwi oskarżonego, które wykazały znaczny stopień stanu nietrzeźwości, czemu nie przeczy również sam oskarżony przyznający się do spożycia kilkunastu 100 ml butelek wódki. Wskazane dowody, wbrew twierdzeniom, nie tylko nie zawierają sprzeczności, lecz wręcz przeciwnie logicznie ze sobą korespondują. Trafnie zatem Sąd meriti obdarzył je wiarygodnością i oparł na nich swoje ustalenia faktyczne. Jednocześnie wskazał dlaczego, poza przyznaniem oskarżonego, że spożywał alkohol i znajdował się po jego wpływie, nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego i przedstawioną w tym zakresie argumentację należy podzielić. Słusznie też Sąd meriti ocenił, że ruszenie samochodem i przejechanie kilkudziesięciu centymetrów na drodze publicznej, w stanie nietrzeźwości wypełnia wszystkie znamiona występkę z art. 178 a §1 k.k. Dla przyjęcia, że przestępstwo to było w fazie dokonania, a nie tylko usiłowania, nie ma znaczenia wielkość przejechanej odległości.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku, w świetle przedstawionych okoliczności, prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i dokonał trafnej oceny prawnej zachowania oskarżonego, a apelacja, poza subiektywną polemiką, nie przedstawia argumentów, które to stanowisko mogłyby skutecznie podważyć.

Co się tyczy orzeczenia o karze to również brak jest podstaw do skutecznego jego zakwestionowania. Sąd Rejonowy prawidłowo uwzględnił przy wymiarze kary dyrektywy określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. Oskarżonemu została wymierzona kara pozbawienia wolności w wysokości oscylującej w strefie ustawowego zagrożenia za przypisane mu przestępstwo i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co jeśli zważy na jego uprzednią i późniejszą wielokrotną karalność, jak też znaczny stopień nietrzeźwości, mimo niewielkiego odcinka przejechanej drogi, trudno uznać za karę rażąco niewspółmierną (surową) w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Sąd Rejonowy słusznie przy tym, stosując art. 4 § 1 k.k., przy orzekaniu uwzględnił jako względniejsze zastosowane przepisy w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Nałożony na oskarżonego obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu ma swe uzasadnienie w fakcie, popełnienia przypisanego czynu w znacznym stanie

nietrzeźwości. W tym kontekście trudno również uznać za rażąco niewspółmierną (surową) wysokość orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku.